

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. B.**
bytem

proti

žalovanému: **Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Praze,**
se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8,

za účasti: **M. B.**
bytem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, čj. ZKI PR-O-162/1199/2015-7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, čj. ZKI PR-O-162/1199/2015-7 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 29. 9. 2015, čj. OR-724/2013-101/45 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ve výroku 1) tak, že se slovo

„jedná“ nahrazuje slovem „jednalo“, takže výrok 1) prvostupňového rozhodnutí po změně provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí zněl: *„Nesouhlasu M. B. a S. B. s provedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí ze dne 11. 11. 2009, který byl katastrálnímu úřadu doručen dne 11. 11. 2009, se nevyhovuje, neboť se jednalo o chybu v katastrálním operátu ve smyslu ust. § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.“* V ostatním ponechal žalovaný prvostupňové rozhodnutí beze změn.

2. Prvostupňovým rozhodnutím katastrální úřad ve výroku 1) nevyhověl nesouhlasu žalobce s provedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí, neboť se v předmětné věci jedná o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), a ve výroku 2) prvostupňového rozhodnutí uvedl, že v katastru nemovitostí České republiky, v katastrálním území x, obec x, nebudou ani po právní moci prvostupňového rozhodnutí evidovány pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ Pozemkový katastr (PK) číslo x o výměře 2053 m² a x o výměře 5079 m² (dále společně též „chybně evidované parcely“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve podrobně vyčetl všechny odvolací námítky uplatněné žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení (str. 2 – 9 napadeného rozhodnutí) a zrekapituloval předchozí průběh řízení zahájeného na návrh žalobce (str. 9 – 12 napadeného rozhodnutí). Následně přistoupil k postupnému vypořádání všech odvolacích námitek. Nejprve se však (na str. 12 – 20 napadeného rozhodnutí) věnoval shrnutí ve věci zjištěného skutkového stavu. Deklaroval, že od 16. 6. 2014 byla pro katastrální území x platná digitální katastrální mapa, která vznikla obnovou katastrálního operátu přepracováním, při kterém byla katastrální mapa vyhotovená na základě technicko-hospodářského mapování z let 1965 až 1967 (dále jen „THM“) převedena z grafické formy do formy grafického počítačového souboru tak, jak to předpokládala aplikovatelná právní úprava. Posléze žalovaný přistoupil k podrobnému chronologickému popisu geometrického a polohového určení chybně evidovaných parcel nejprve v pozemkovém katastru na základě intabulačního principu, od roku 1956 pak v jednotné evidenci půdy a s účinností od 1. 4. 1964 v evidenci nemovitostí. Žalovaný následně uvedl, že v roce 1967 došlo v katastrálním území x k vyhlášení platnosti nového operátu, při kterém byly zaměřeny vyšetřené hranice pozemků a zároveň došlo i k novému geometrickému a polohovému určení a očíslování parcel, přičemž byly nově určeny i jejich výměry, a to v souladu se skutečným stavem. S výsledky místního šetření při provádění THM, v rámci něhož se chybně evidované parcely staly součástí nově zaměřených parcel EN č. x, x a x, svým podpisem vyjádřila souhlas paní E. B. Po dalších žalovaným zmíněných změnách byl při komplexním zakládání vlastnických vztahů v evidenci nemovitostí položkou výkazu změn č. 139/73 založen ručně vedený LV č. x s vlastníky p. A. B. a p. E. B., každý s vlastnickým podílem ½ k parcelám č. x, x, x a x. Po smrti obou vlastníků v roce 1974 přešlo vlastnictví týchž nemovitostí na p. S. B. a p. Ing. A. B., kteří chybně evidované parcely převedli kupní smlouvou č. V1-4480/1993 podle zaměření geometrickým plánem č. 305/12/92, jenž byl přílohou této kupní smlouvy, na dosavadního uživatele XY, akciová společnost. V tomto geometrickém plánu pak byla provedena identifikace chybně evidovaných parcel, co do určení hranic však nesprávně, neboť tento geometrický plán nerespektoval hranice parcel vyšetřené při THM mezi

tehdejšími parcelami evidence nemovitostí. Předmětný převod vlastnického práva k chybně evidovaným parcelám však nebyl vyznačen do části D LV č. x odkazem na položku výkazu změn č. 24/94. Právě v důsledku tohoto pochybení došlo při následné digitalizaci listů vlastnictví zřejmým omylem k tomu, že LV č. x byl z analogové verze nesprávně digitalizován, ačkoliv chybně evidované parcely byly již beze zbytku prodány kupní smlouvou č. V1-4480/1993. K nápravě zrušením chybně evidovaných parcel na LV č. x došlo až na základě podnětu žalobce k prošetření a opravě chyby ze dne 30. 9. 2009.

4. Následně žalovaný v napadeném rozhodnutí přistoupil k vypořádání odvolacích námitek osoby zúčastněné na řízení.
5. K odvolací námitce, že výrok prvostupňového rozhodnutí neřešil podnět žalobce ze dne 30.9.2009 vyzývající toliko k opravě údajů na, a nikoliv ke zrušení LV č. x odečtením výměr ploch prodaných z chybně evidovaných parcel kupní smlouvou č. V1-4480/1993, žalovaný uvedl, že předmětem řízení v projednávané věci byl nesouhlas odvolatelů s výmazem chybně evidovaných parcel jako opravou chyby provedenou katastrálním úřadem, přičemž prvotní podnět žalobce nebyl již pro vedené řízení relevantní. Z těchto důvodů je podle žalovaného výrok prvostupňového rozhodnutí věcně správný.
6. Žalovaný následně kontroval odvolací námitce o nikoliv řádném objasnění projednávané věci tím, že celý případ byl katastrálním úřadem důkladně přešetřen a výsledky náležitě objasněny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak, že byl zjištěn stav věci nevzbuzující důvodné pochybnosti, byť nebyli odvolatelé uspokojeni dle svých představ.
7. Další odvolací námitku, že bylo porušeno právo odvolatelů na spravedlivý proces tím, že správní řízení nejprve probíhalo podle zákona č. 344/1992 Sb., avšak následně v něm bylo pokračováno již podle nového katastrálního zákona, žalovaný odmítl s tím, že katastrální úřad musel s účinností od 1. 1. 2014 postupovat podle katastrálního zákona, když předchozí právní úprava již nebyla účinná a katastrální zákon neobsahoval žádná přechodná ustanovení, která by umožňovala dokončit řízení v projednávané věci podle původního právního předpisu. K porušení práva účastníků řízení na spravedlivý proces ale nemohlo na straně odvolatelů dojít ani proto, že obě právní úpravy se podstatně nelišily, resp. procesní právní úprava se i nadále řídila správním řádem.
8. K odvolací námitce, kterou zopakoval rovněž žalobce, že katastrální úřad nerespektoval skutečné vlastnické vztahy, když vycházel z protokolu komise místního šetření při provádění THM, žalovaný konstatoval, že šetření hranic pozemků při THM se účastnili tehdejší vlastníci, případně uživatelé pozemků a svůj souhlas vyjádřili svým podpisem stejně jako paní E. B. Ta měla rovněž podle tehdejší právní úpravy možnost vznést proti novému operátu námitky. Žalovaný se zároveň ohradil proti odmítání pravosti podpisu jmenované vlastnice pozemků, a to navíc s odstupem čtyřiceti let od operátu vytvořeného na základě THM, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 – 134, v němž je výslovně vyloučeno provádění takových dodatečných změn katastrálního operátu prostřednictvím institutu opravy chyb, které by se přičily obnově operátu evidence nemovitostí prováděné v minulosti postupem v souladu se skutečným stavem.
9. Žalovaný za nedůvodnou označil rovněž námitku, že katastrální úřad nerozšířil řízení dle návrhu účastníků řízení o některé sousední pozemky související s chybně evidovanými

parcelami, když právě u nich mělo dojít k pochybení v zákresu do mapy pozemkového katastru. Katastrální úřad nebyl povinen předmět řízení rozšiřovat o další pozemky, když sám zvažoval, zdali změny u dalších pozemků souvisely s předmětem řízení. Navíc opravu chyby katastrálního operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona nebylo lze aplikovat na případné chyby v operátu pozemkového katastru.

10. Jako zcela nedůvodné žalovaný odmítl odvolací námitky týkající se důvodu vzniku parcely č. x a jejího nezákonného vedení na LV č. x, protože tato parcela s chybně evidovanými parcelami vůbec nesousedí, jakož i odvolací námitku týkající se totožnou smlouvou kupní (č. V1 4480/1993) zcizených pozemků vlastněných paní B. V., které rovněž nebyly předmětem řízení v projednávané věci.
11. Jako nepodloženou žalovaný zhodnotil rovněž odvolací námitku, že katastrální úřad neobjasně správně podobu jižní hranice pozemku parc. č. x pozemkového katastru v místě jeho dotyku s pozemkem cesty parc. č. x pozemkového katastru, když tato společná hranice byla nově určena při THM a jím stanovené souřadnice lomových bodů této hranice byly posléze totožně zaneseny do digitální katastrální mapy.
12. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou, že katastrální úřad chybně spočetl dovolené mezní odchylky výměr ploch u chybně evidovaných parcel. Katastrální úřad s odkazem na provedený výpočet podle žalovaného řádně, tj. v souladu s právní úpravou dle bodu 14.11 přílohy č. 14 ke katastrální vyhlášce, srovnal výměry parcel pozemkového katastru s výměrou parcel, které z původních parcel pozemkového katastru vznikly se zahrnutím prodaných parcel katastru nemovitostí dle kupní smlouvy č. V1-4480/1993. Výsledná mezní odchylka, jakož i následné porovnání se zjištěným stavem byly podle žalovaného zcela v souladu se shora uváděnou právní úpravou katastrální vyhlášky.
13. Žalovaný posléze v napadeném rozhodnutí stručně vypořádal rovněž ty odvolací námitky paní M. B., na které sama toliko paušálně odkázala ve vztahu k předchozímu rozhodnutí katastrálního úřadu, a to konstatováním nezměněného právního názoru již vyjádřeného v předchozím rozhodnutí kromě námítky uvedené v bodě 4), kterou katastrální úřad již napravit výrokem prvostupňového rozhodnutí, v němž nyní rozhodl i o nesouhlasu odvolatelů. Ohledně ostatních takto opakovaně uplatněných odvolacích námitek se pak žalovaný opakovaně vyjádřil na str. 24 – 27 napadeného rozhodnutí.
14. Následně žalovaný přistoupil v napadeném rozhodnutí k vypořádání odvolacích námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.
15. K námitce žalobce, že katastrální úřad jednoznačně nedoložil nebo nevyvrátil existenci a polohu zbylých částí výměr chybně evidovaných parcel, které měly tvořit zbytkovou plochu vzniklou rozdílem mezi plochou zapsanou na LV č. x před prodejem chybně evidovaných parcel (ovšem pozemkového katastru) a plochou odprodanou kupní smlouvou č. V1-4480/1993, žalovaný uvedl, že důvody výroku prvostupňového rozhodnutí katastrální úřad náležitě uvedl do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kam také logicky obsahově náleží, zatímco jeho samotný výrok představuje právní řešení otázky, která byla předmětem řízení. Zároveň žalovaný upozornil žalobce na skutečnost, že jeho nesouhlas spočívá na neuznání THM z roku 1967, které však katastrální úřad musí respektovat. Jestliže takto zjištěný skutečný stav z roku 1967 hodlá žalobce rozporovat, odkázal jej žalovaný na uplatnění nároku v občanskoprávním řízení. V neposlední řadě pak

žalovaný konstatoval, že se již nelze zabývat hraničními liniemi pozemků, které ve skutečnosti neexistují, protože byly evidovány jen v důsledku chyby v katastrálním operátu. Žalovaný k této odvolací námitce žalobce uzavřel, že na soutisku transformovaného rastrového obrazu mapy pozemkového katastru s digitální katastrální mapou katastrální úřad provedl vlastní správnou identifikaci polohy a geometrického určení původních parcel pozemkového katastru vůči současné katastrální mapě. Transformace rastru pozemkového katastru ohledně chybně evidovaných parcel tak byla v řízení katastrálním úřadem spolehlivě a průkazně zjištěna.

16. Žalovaný zcela odmítl ty námitky, v nichž žalobce požadoval rozšíření řízení o další parcely, protože se odmítal smířit s výsledky THM, na jehož základě se operát stal platným. Pakliže žalobce požadoval provedení opravy chyby i vůči jiným pozemkům, měl tak učinit v návrhu, v němž by přesně specifikoval, jaký údaj považuje za chybný a jaký údaj má být správně evidován.
17. Jestliže žalobce namítal, že katastrální úřad dostatečně nezohledňoval kolísavou úroveň katastrální evidence za poslední století a že nezaložil z moci úřední jiná řízení o opravě chyb v evidenci katastru nemovitostí, aby tyto napravil, žalovaný argumentoval nekonkrétností této odvolací námitky i rozcházejícím se názorem mezi žalobcem a katastrálním úřadem, co je možné považovat za opravitelnou chybu ve smyslu § 36 katastrálního zákona. Žalovaný v této souvislosti rovněž upozornil na skutečnost, že i při provádění THM měli vlastníci možnost požadovat nápravy zjištěných nesrovnalostí.
18. K námitce žalobce, že katastrální úřad v řízení nevyhodnotil správně skutečnost, že k některým změnám realizovaným po zavedení jednotné evidence nemovitostí nedisponoval ve sbírce listin ani v dokumentaci katastru vkladovými listinami, které by předchůdce katastrálního úřadu opravňovaly k provedení takových změn, žalovaný uvedl, že těmito nedoloženými změnami má žalobce na mysli výsledky THM, které v řízení neustále zpochybňoval skrze napadání pravosti podpisu tehdejšího vlastníka paní E. B. K tomu však žalovaný uzavřel, že samotný nesouhlas žalobce s takto provedenými změnami v operátu nemůže na výsledku řízení ničeho změnit a žalobcem uváděné přílohy nebylo lze považovat za důkaz existence chyby v katastrálním operátu.
19. Jestliže bylo žalobcem namítáno, že se katastrální úřad řádně nevypořádal se všemi jeho námitkami, pak žalovaný takové nedostatky v prvostupňovém rozhodnutí neshledal, když konkrétně odkázal na všechny části údajně nedůsledně provedeného vypořádání námitek žalobce a doplnil argumentaci k žalobcem rozporovanému užití měřické polární metody použité pro zaměření podrobných bodů při provádění THM, když právě použití této metody nemohlo mít žádný vliv na prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný rovněž v reakci na tuto odvolací námitku podotkl, že žalobce je účastníkem jedenácti paralelně vedených řízení k parcelám, o něž mnohdy požadoval rozšíření předmětu řízení v projednávané věci. Konečně žalovaný zmínil, že žalobce své námitky přes jejich vypořádání neustále opakoval a často jen obecně namítal, že se katastrální úřad určitou otázkou nezabýval. Žalovaný v tomto směru s poukazem na judikaturu správních soudů odkázal na skutečnost, že katastrální úřad nebyl povinen se vyjadřovat k téže námitce opakovaně, když ji již předtím zodpověděl.
20. Žalobce v další námitce rozporoval identitu parcel při transformaci obrazu chybně evidovaných parcel z mapy pozemkového katastru do mapy katastru nemovitostí a

zároveň konstatoval, že soutisk rastrových obrazů obou map dokládá, že poloha, resp. geometrické určení a výměra pozemků parc. č. x pozemkového katastru a p. č. x evidence nemovitostí se lišila. Žalovaný této námitce oponoval tvrzením, že souvislý rastr map byl vytvořen podle Návodu pro převod map v systémech stabilního katastru do souvislého zobrazení v S-JTSK ze dne 25. 6. 2004, čj. 1015/2004-22, přičemž nedošlo k žádným nepřesnostem v kladu listů map, když žádný předpis nestanoví, že by musely být všechny identické body převzaty ze stejného mapového listu, jak v této námitce rovněž tvrdil žalobce. Co se týkalo odlišného polohového a geometrického určení pozemku parc. č. x, tak jeho hranice byly nově vyšetřeny při provádění THM a po zaměření byl pozemek přečíslován na parc. č. x, přičemž jejich vzájemně odlišné údaje geometrického a polohového určení byly určeny v prvním případě zobrazením v mapě pozemkového katastru, a nikoliv souřadnicemi lomových bodů jako v případě po jeho přečíslování v rámci THM, a výměra pozemku parc. č. x byla určena nikoliv planimetricky jako v případě pozemku parc. č. x, nýbrž výpočtem souřadnic lomových bodů s tím, že se výsledné údaje pochopitelně v důsledku aplikace jiné výpočtové metody musely odlišovat.

21. V další námitce žalobce napadl správnost výměr chybně evidovaných parcel, když katastrální úřad nezkoumal skutečnou podobu jejich hranic. Podle žalobce doklady shromážděné ve spisu rovněž naznačovaly, že změnou č. 59/40 pozemkového katastru došlo k pravděpodobné možnosti špatného výpočtu výměr mezi pozemky parc. č. x a parc. č. x. Žalovaný na tuto námitku reagoval tak, že výměra pozemku nepatří mezi závazné údaje katastru nemovitostí, když ve smyslu § 51 katastrálního zákona jsou takovými závaznými údaji pouze parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti a název a geometrické určení katastrálního území. Katastrální úřad se tak především řádně zabýval správností geometrického určení chybně evidovaných parcel a zároveň se nezabýval těmi parcelami, které nebyly předmětem řízení v projednávané věci.
22. Zpochybňoval-li žalobce podpis paní E. B. v protokolu komise při provádění THM odkazem na skutečnost, že katastrální úřad neodkázal na žádný tehdejší právní předpis, z něhož by vyplývalo, že je třeba na tento podpis hledět jako na vyjádření souhlasu s provedením změn u pozemků ve vlastnictví jejím a pana A. B., žalovaný adresně citoval části prvostupňového rozhodnutí, v nichž se katastrální úřad k této námitce již vyjádřil. I přes tento odkaz žalovaný znovu upozornil na časově relevantní právní úpravu zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, jakož i dalších podzákonných instrukcí pro provádění místního šetření. Žalovaný rovněž znovu upozornil na skutečnost, že neúčast vlastníků nebo uživatelů vyšetřovaných pozemků nebyla na překážku provedení THM podle skutečného stavu. Smyslem řízení o opravě chyb v katastrálním operátu není uvedení stavu zápisu v katastru nemovitostí dle požadavků navrhovatelů, nýbrž uvedení stavu zápisů do souladu s listinami uloženými ve sbírce listin katastru nemovitostí a dokumentací výsledků šetření a měření pro vedení a obnovu souboru geodetických informací, tedy i obnovy operátu v důsledku provedení THM v roce 1967. Cílem institutu opravy chyb katastrálního operátu je tak toliko dosažení souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji.
23. K poslední námitce žalobce, že katastrální úřad nepravdivě vyhodnotil text protokolu o nahlížení do spisu ze dne 25. 9. 2014 jako závazek, že žalobce nadále nebude v řízení z pozice jeho účastníka vznášet další náměty, čímž byl žalobce omezen ve svých dispozičních právech v řízení, se žalovaný ohradil tak, že tento protokol takto nechápal a

naopak jej bral jako vyjádření žalobce, ostatně jím podepsané, že veškeré své připomínky předloží ve stanoveném termínu.

III. Žaloba

24. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení, aby následně v obecné rovině předeslal, že vydáním procesně a věcně nesprávného napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých vlastnických právech k chybně evidovaným parcelám.
25. V první řadě žalobce v obecné rovině namítl, že správní řízení v projednávané věci trvalo velmi dlouho, když probíhalo šest let a žalovaný v něm rozhodoval celkem šestkrát. Ani v napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, když jen obměňoval svou předchozí argumentaci. V důsledku nevypořádání těchto námitek žalobce pak žalovaný nesprávně hodnotil podklady opatřené v řízení tak, že nedospěl k objektivnímu posouzení projednávané věci.

V **prvním žalobním bodě** pak žalobce brojil proti tomu, že se výrok napadeného rozhodnutí nevyslovoval konkrétním způsobem o odvolání, zdali mu vyhověl, či jej odmítl, naopak se ve výroku vyslovil k otázce, která nebyla obsažena v odvolacím návrhu žalobce, čili prvostupňové rozhodnutí změnil způsobem, který žalobce nenavrhl. V důsledku těchto skutečností napadené rozhodnutí označil za nesrozumitelné, a to i s odkazem na v téže věci vydaný předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, čj. 3 A 132/2013 – 31, v němž soud vypočítal možnosti, jak může správní orgán rozhodovat, přičemž deklaroval, že nelze pro logický rozpor, potažmo pro nesrozumitelnost, současně zamítnout odvolání a rozhodnutí katastrálního úřadu změnit.

26. Ve **druhém žalobním bodě** se žalobce zaměřil zásadním opakováním svých odvolacích námitek na jednotlivé pozemky v katastrálním území x, které měl při svém rozhodování žalovaný zohlednit, aby řádně odstranil chybu v katastrálním operátu. Žalobce tak namítal, že pozemky pozemkového katastru parc. č. x a x sousedící s chybně evidovanými parcelami měly společný původ s pozemkem parc. č. x, když došlo k rozdělení naposledy zmíněného pozemku v roce 1940 podle položky výkazu změn č. 59/40 a nesprávnému určení jeho výměry provedenému pouze výpočtem, nikoliv měřením v terénu. Při následné kontrole výměr pozemků tedy bylo nutné, aby žalovaný při výpočtu výměr bral v potaz i výměry obou žalobcem zmiňovaných oddělených pozemků, když pozemek parc. č. x byl následně zahrnut v rámci THM do přechíslovaného pozemku parc. č. x a co do polohy, tvaru a výměry změněn, v důsledku čehož by žalovaný v tomto pozemku našel i část pozemku parc. č. x pozemkového katastru.
27. V rámci téhož bodu žalobce namítal, že žalovaný rovněž odmítl v rámci projednávané věci vzít v potaz „*možné přesuny ve výměrách ploch*“ mezi pozemkem parc. č. x pozemkového katastru a pozemkem sousední cesty parc. č. x pozemkového katastru, a to pro jejich společný původ a společnou hranici. Pozemek sousední cesty byl totiž podle žalobce výměrou zmenšen oproti současnému pozemku parc. č. x z 367 m² na 333 m². Tímto postupem žalovaný mohl podle žalobce objasnit plochu dohledávanou u pozemku parc. č. x pozemkového katastru.
28. Další subnámitkou se žalobce ohradil proti tomu, že zatímco na LV č. x vedeném pro vlastníka paní B. V. provedl katastrální úřad změnou č. 202/1998 odpočet zbývající plochy po prodeji u pozemků parc. č. x pozemkového katastru a parc. č. x pozemkového

katastru, na LV č. x tak u chybně evidovaných parcel neučinil, přičemž ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nezduvodnil, proč v důsledku tohoto postupu zacházel nerovně s různými vlastníky pozemků.

29. Žalobce dále v rámci téhož žalobního bodu napadl vznik údajně „*nadbytečného pozemku*“ parc. č. x, který katastrální úřad nesprávně vedl na vlastníka Státní statek hl. města Prahy, ačkoliv mu nenáležel, a dále konstatoval, že pozemek parc. č. x byl chybně určen co do své polohy. Navíc katastrální úřad, potažmo žalovaný, provedli nesprávně transformaci mapy pozemkového katastru do současné katastrální mapy, protože „*protokolárně*“ neuvedli užitý exemplář mapy pozemkového katastru a použili nevhodný výběr identických bodů ze dvou spojených mapových listů a bez zobrazení celého pozemku parc. č. x pozemkového katastru a parc. č. x pozemkového katastru.
30. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce brojil proti tomu, že žalovaný, ač v napadeném rozhodnutí uznal, že geometrický plán č. 305-12/92 nesprávně hodnotil hranice obnovovaných pozemků včetně chybně evidovaných parcel, nijak tato pochybení dále neřešil a jednoznačným způsobem se nevyslovil k chybné identifikaci pozemků v tomto geometrickém plánu.
31. Žalobce ve **čtvrtém žalobním bodě shodně** jako ve svém odvolání namítal „*právoplatnost záznamů komise místního šetření č. 30 v roce 1965*“ a závaznost podpisu paní E. B. v protokolu této komise. Při této příležitosti poukázal na nezákonnost slučování pozemků různých vlastníků i jiných změn vlastnictví i na to, že podpis paní E. B. potvrzoval toliko její kontakt s komisí, nikoliv její vyjádření souhlasné vůle. Žalovaným uváděná právní úprava pro provádění THM totiž nevyžadovala od vlastníků stanoviska k výsledkům místních šetření, a to až do vydání oborového předpisu k THM z roku 1968. V rámci pouhé čtvrt hodiny se komise pro místní šetření ani nemohla náležitě pozemky E. B. a A. B. zabývat, natož ohledat celé hranice pozemků v terénu. Podle žalobce tak žalovaný nepravdivě a zavádějícím způsobem vyhodnotil podpis paní E. B. na protokolu komise.
32. V posledním, **pátém žalobním bodě** se žalobce opakovaně nesouhlasně vyjádřil ke způsobu výpočtu „*směrodatných odchylek*“ ve výměrách ploch chybně evidovaných parcel, přičemž argumentoval tím, že katastrální úřad, potažmo žalovaný, neprovedli tyto výpočty z rozdílu mezi výměrami zapsanými na LV č. x a výměrami ploch prodaných kupní smlouvou č. V1-4480/93.

IV. Vyjádření žalovaného

33. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 5. 2016 setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Následně se vyjádřil k žalobním námitkám žalobce extrahovaným ze žaloby, přičemž uvedl, že mu nemůže být k tíži kladena skutečnost, že pouze obměňoval svoji argumentaci v rámci svého rozhodování, když tato byla důsledkem toho, že ani v rámci předchozího soudního přezkumu nebyl dán důvod ke změně právního posouzení skutečností plynoucích z obsahu spisu katastrálního úřadu v projednávané věci. Podkladem pro takovou změnu právního posouzení věci pak nebyly ani žádné nové důkazy, které by vyvracely již správnými orgány zjištěné skutečnosti. Žalovaný rovněž oponoval tvrzení žalobce, že nevypořádal všechny odvolací námitky žalobce, když za nevypořádání nelze pojmát to, že je správní orgány neakceptovaly, zejména pak žalobcovo neuznání vyhlášení obnoveného katastrálního operátu v důsledku THM, a to po více než

čtyřiceti letech od jeho realizace. Při té příležitosti žalovaný odkázal rovněž na sdělení Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního čj. ČÚZK-04136/2016-21 a čj. ČÚZK-11358/2015-21 k podnětu žalobce k provedení přezkumného řízení, v nichž Český úřad zeměměřičský a katastrální v souladu s výslovně odkazovaným judikатурním rámcem správních soudů konstatoval, že povinnost odůvodnit rozhodnutí nelze chápat jako poskytnutí detailní odpovědi na každou námitku.

34. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uzavřel, že správní řád neumožňuje odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí změnit, což mu vytkl i Městský soud v Praze v žalobcem citovaném rozsudku. Žalovaný nicméně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí trpělo kromě formulační nepřesnosti jinými vadami, a proto prvostupňové rozhodnutí toliko změnil, čili prvostupňové rozhodnutí nezrušil a věc nevrátil katastrálnímu úřadu k novému pojednání.
35. K souboru žalobních námitek obsažených ve **druhém žalobním bodu** žalovaný obecně deklaroval, že se v rámci projednávané věci nemohl zabývat dalšími pozemky namítanými žalobcem, protože v daném katastrálním území proběhlo THM, jehož výsledkem bylo nové geometrické a polohové určení hranic pozemků, zejména nového vymezení severní a jižní hranice chybně evidovaných parcel. Výsledky THM přitom musel katastrální úřad v rámci projednávané věci respektovat, když v katastrálním operátu byly chybně evidované parcely nadále evidovány zjednodušeným způsobem. Přesetřování výměr dalších pozemků pozemkového katastru v předmětném katastrálním území nepovažoval žalovaný za důvodné, protože výměra nebyla závazným údajem katastru nemovitostí a rozporování hranic pozemků nově zaměřených v důsledku závazně provedeného THM žalobcem nebylo taktéž na místě. Nebylo možné ani účinně napadat historickou změnu hranic danou provedeným THM v rámci nesouhlasu s opravou chyb katastrálního operátu, když jejím tehdejšími zákonnými cíli bylo právě dosažení evidence nemovitostí v souladu se skutečným stavem.
36. Žalovaný zároveň odmítl žalobní námitku žalobce ohledně situace pozemků parc. č. x a x pozemkového katastru ve vlastnictví paní V. a pana V., protože se vůbec netýkala předmětu řízení v projednávané věci, který byl omezen toliko na chybně evidované parcely. Právě u nich žalovaný v rámci řízení ověřil, že u těchto pozemků byly řádně vyšetřeny při THM znatelné hranice, včetně severní a jižní hranice, a to v rámci místního šetření, přičemž souhlas s nově vyměřenými hranicemi těchto pozemků (přecíslovaných na parc. č. x a x) svým podpisem na protokolu o místním šetření komise č. 30 stvrdila také paní E. B. Vnější obvod těchto pozemků zůstal neměnný až do současnosti. Stejně tak paní B. potvrdila svým podpisem i vyšetření a zaměření zbylých částí obou chybně evidovaných parcel v rámci pozemku parc. č. x.
37. K žalobcem namítaným pozemkům parc. č. x a x žalovaný toliko upozornil na fakt, že tyto parcely s chybně evidovanými parcelami vůbec nesousedily a že v jejich případě nezjistil v katastrálním operátu žádné chyby.
38. Ve vztahu k žalobní námitce ohledně pozemku parc. č. x pozemkového katastru a jeho přesné polohopisné identifikace žalovaný uvedl, že tento pozemek byl v rámci THM nově vyšetřen a zaměřen a přecíslován na parc. č. x. Žalovaný přitom odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém rozdílný stav geometrického, polohového a

výměrového určení náležitě vysvětlil použitím jiné metodiky v rámci provádění THM. Pokud žalobce trval na provedení identifikace parcel, měl o to katastrální úřad požádat.

39. K **třetímu žalobnímu bodu**, podle něhož žalovaný údajně nevyvodil náležité důsledky ze zjištěné chybnosti určení hranic v geometrickém plánu č. 305-12/92, se žalovaný vymezil tak, že tento geometrický plán nevzal v potaz vymezení severní a jižní hranice chybně evidovaných parcel tak, jak byly stanoveny v rámci THM. Právě na tuto skutečnost ovšem přes opačné tvrzení žalobce jak katastrální úřad v prvostupňovém rozhodnutí, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně poukazovali. Každopádně chybně evidované parcely označené jako ZE (zjednodušená evidence) č. x a č. x byly prodány kupní smlouvou č. V1-4480/1993, a proto jejich další evidování na LV č. x představovalo chybu v katastru nemovitostí.
40. Ve vazbě na **čtvrtý žalobní bod** žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto námitku již řádně vypořádal a že se k jejímu rozvinutí žalobcem dále nebude vyjadřovat, neboť by se pohyboval na tenkém ledě spekulací, neboť ani žalobce se předmětného místního šetření osobně neúčastnil. V této souvislosti upozornil žalovaný i na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu, které rozdílly mezi vedením hranic pozemků vyplývajících z porovnání původní mapy pozemkového katastru a mapy vzniklé provedením THM za účelem udržení a zajištění evidence nemovitostí v souladu se skutečným stavem nepovažuje za důvod k opravě chyby katastru nemovitostí.
41. Ani v případě **pátého žalobního bodu** žalobce podle vyjádření žalovaného nevzal v potaz výsledky THM a jejich odraz do nového geometrického určení některých hranic chybně evidovaných parcel. Žalovaný v projednávané věci svůj postup při výpočtu mezní odchylky náležitě vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí a odvodil, jakým způsobem byly určeny zbytkové výměry chybně evidovaných parcel, a to početním rozdílem mezi výměrami parcel před THM a po něm, v zásadě tedy porovnáním dvou zřejmě vymezených skupin parcel, přičemž tento rozdíl nepřesáhl výše mezní odchylky pro porovnání skupin parcel podle přílohy č. 14 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný doplnil, že katastrální úřad mohl posuzovat dodržení či překročení mezní odchylky mezi výměrou parcely vypočtenou z grafického počítačového souboru a výměrou téže parcely evidované v souboru popisných informací, nikoliv tedy způsobem navrhovaným žalobcem, který se nezakládal na žádném právním předpisu.

V. *Replika žalobce*

42. V replice ze dne 13. 6. 2016 žalobce setrval na své žalobní argumentaci a k oběma sdělením Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního zmiňovaným žalovaným ve vyjádření poznamenal, že je shledal nesrozumitelnými, protože materiálně tato sdělení pro vlastní rozbor věci podle žalobcova přesvědčení naplňovala charakteristiku přezkumného řízení, aniž by však podléhala následným opravným prostředkům. Proto žalobce vybídl soud, aby tuto skutečnost vzal v potaz při provádění soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.

VI. *Posouzení věci Městským soudem v Praze*

43. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze

skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

44. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
45. K jednotlivým žalobním námitkám soud nejprve v obecné rovině předesílá, že byly konstruovány velmi obecným a paušalizujícím způsobem, když žalobce jimi do značné míry toliko oživil své odvolací námitky, aniž by bral v potaz vypořádací argumentaci žalovaného. Soud se tak žalobním námitkám mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud s přihlédnutím k těmto judikатурním východiskům uzavírá, že se z níže vyložených důvodů v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou žalovaný již dříve uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
46. Právě uvedené lze demonstrovat již na žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, v níž žalobce poukazoval na to, že se žalovaný ani po šestiletém průběhu správního řízení a pěti předchozích rozhodnutích ve věci v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, když jen obměňoval svou předchozí argumentaci, a v důsledku nevypořádání těchto námitek nesprávně zhodnotil podklady opatřené v řízení tak, že nedospěl k objektivnímu posouzení projednávané věci. Žalobce již touto obecně formulovanou námitkou nenamířil pozornost soudu na konkrétněji vymezené momenty, v nichž měl žalovaný při kompozici napadeného rozhodnutí v rozsahu vypořádání odvolacích námitek podle žalobce selhat s relevantním dopadem do přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
47. Soud v této souvislosti připomíná, že před samotným prováděním přezkumu napadeného rozhodnutí vždy hodnotí případnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť, jak vyplývá z logiky věci, pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být předmětem soudního přezkumu, zatímco nepřezkoumatelné rozhodnutí soud zruší bez jednání pro vady řízení v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stejným způsobem postupoval soud i v nyní projednávané věci.
48. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS).

49. Dle náhledu soudu ovšem žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto odvolacích námitek, mnohdy složitě a nepřehledně formulovaných, se žalovaný zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden. Soud v souvislosti se žalobcem uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rovněž neshledal, že by žalovaný v čemkoliv nedostatečně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí,
50. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné, že žalovaný své závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Soud přitom přihlédl i ke skutečnosti, že sám žalobce v žalobě konkrétně nespecifikoval, které jeho odvolací námitky žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal.
51. V návaznosti na předchozí žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přistoupil soud k vypořádání **prvního žalobního bodu**, v němž žalobce brojil proti formálním vadám napadeného rozhodnutí spočívajícím v údajné nesrozumitelnosti jeho výroku, kterou žalobce shledává v tom, že se v něm žalovaný nevyslovil konkrétním způsobem o odvolání (zdali mu vyhověl, či jej odmítl) a naopak se ve výroku vyslovil k otázce, která nebyla obsažena v odvolacím návrhu žalobce, a prvostupňové rozhodnutí tak změnil způsobem, který žalobce nenavrhl. Při té příležitosti žalobce rovněž odkázal na předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, čj. 3 A 132/2013 – 31 vydaný v téže věci, v němž soud vypočítal možnosti, jak může správní orgán rozhodovat, přičemž deklaroval, že nelze pro logický rozpor současně zamítnout odvolání a rozhodnutí katastrálního úřadu změnit.
52. Soud se však s výkladem podaným žalobcem v tomto bodu neztotožnil a tento žalobní bod považuje za zcela nedůvodný.
53. Z § 90 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že *„(j)estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo c) **napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit**; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“* Podle odstavce 4 citovaného ustanovení pak platí, že neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
54. Z předchozího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, čj. 3 A 132/2013 – 31, na který žalobce v žalobě rovněž odkazoval, soud ověřil, že předchozímu rozhodnutí

žalovaného bylo vytknuto nesrozumitelné znění výroku. Žalovaný v něm totiž jednak zamítl odvolání, avšak současně rozhodnutí prvního stupně v jednom z jeho výroků změnil. Takováto kombinace nebyla podle odůvodnění citovaného rozsudku shledána ani jako logická, a proto ani jako možná, když současně na str. 4 Městský soud v Praze uvedl uzavřený výčet možností, jak žalovaný mohl ve smyslu § 90 správního řádu o odvolání žalobce rozhodnout. Mimo jiné pod bodem 6. uvedl variantu, že „část napadeného rozhodnutí změni a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdí“. Pod možností označenou bodem 7. pak soud uvedl, že „žalovaný odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí“.

55. I s přihlédnutím k předchozímu rozsudku Městského soudu v Praze citovanému v předchozím bodu dospěl soud k závěru, že výrok žalovaného v napadeném rozhodnutí splňuje náležitosti požadované správním řádem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela transparentním odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a v souladu s ním rozhodl o změně části prvostupňového rozhodnutí. V zásadě toliko formulačně, použitím minulého času namísto času přítomného u použitého přísudku, změnil výrok 1. prvostupňového rozhodnutí, resp. v ostatním prvostupňové rozhodnutí konstataci, že v ostatních částech výrok prvostupňového rozhodnutí zůstal beze změny, potvrdil tak, jak tuto možnost současně předvídá § 90 odst. 4 věty druhé správního řádu. Správní řád, jak je zcela zřejmé i ze soudem citovaného ustanovení relevantních částí ustanovení § 90 správního řádu, totiž neumožňuje kombinovat možnost změny části prvostupňového rozhodnutí s žalobcem naznačovanou možností současného rozhodnutí i o odvolání žalobce, čili v daném případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání, o čemž ostatně svědčí i předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, čj. 3 A 132/2013 – 31, který právě tuto kombinaci rozhodování žalovaného o odvolání žalobce jako nesrozumitelnou odmítl a předchozí rozhodnutí žalovaného právě z tohoto důvodu zrušil. Žalovaný se řídil závazným právním názorem vyjádřeným v předchozím rozsudku, a napadeným rozhodnutím se nijak neprotivil požadavku srozumitelnosti potřebné k provedení jeho následného meritorního soudního přezkumu. V tomto směru tedy žalobní argumentace zcela selhala, protože právě ona směřovala proti dřívějšímu, navíc výslovně žalobcem odkazovanému závaznému právnímu názoru správního soudu vztahujícímu se k projednávané věci.
56. K argumentu žalobce, že se žalovaný ve výroku vyslovil k otázce, která nebyla obsažena v odvolacím návrhu žalobce, čili prvostupňové rozhodnutí změnil způsobem, jenž žalobce nenavrhoval, soud upozorňuje na návěti ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu, v němž se uvádí, že jestliže žalovaný jako odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, přistoupí (kromě jiných možností rozhodnutí) ke změně části prvostupňového rozhodnutí. Posouzení toho, zda je podle závěru žalovaného jako odvolacího správního orgánu prvostupňové rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, čili je nezákonné, nebo je z jiného důvodu nesprávné, přísluší plně do kompetence žalovaného, byť prvotní impuls a rozsah odvolacího přezkumu určuje žalobce svým odvoláním. V předmětné věci se žalobce domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí jako celku, tudíž žalovaný jej přezkoumal v plném rozsahu a ve výroku napadeného rozhodnutí část výroku prvostupňového rozhodnutí pro nesprávnost formulačně změnil, protože, jak uvedl na str. 19 - 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí, znění výroku 1. prvostupňového rozhodnutí neodpovídalo skutečnosti, neboť chyba v katastrálním operátu již byla dříve opravena, tudíž se o chybu „jednalo“, a nikoliv,

že se o chybu „jedná“. Nad rámec žalobcových námitek soud ověřil, že v daném případě shora popsaná, v zásadě toliko formulační změna části výroku 1. prvostupňového rozhodnutí nebránila žalovanému takové rozhodnutí o odvolání učinit, neboť takovou změnou nebyla žádnému z účastníků ukládána povinnost, v důsledku níž by mu hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. O takové výluce hovoří ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) část za středníkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008 - 73).

57. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018 – 34, rozhodnutí o změně části výroku napadeného rozhodnutí je dokonce variantou procesně preferovanou, když „(o)právnění odvolacího orgánu změnit prvostupňové rozhodnutí ostatně uznával již Nejvyšší správní soud v době první republiky (srov. Ondruš, R. a kol.: *Správní řád. Komentář*. Praha: LINDE Praha, a.s., 2003, s. 516-520). Při pohledu na současnou právní úpravu ve správním řádu je zřejmé, že i nadále jde o přípustný způsob, jak řešit vady napadeného rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Podle odborné literatury by dokonce mělo jít o řešení preferované. Jinými slovy, pokud je změna napadeného rozhodnutí z hlediska zákona přípustná, měl by ji odvolací správní orgán provést a neuchylovat se ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 449 - 462). Doktrína odůvodňuje tento náhled odkazem na apelační princip, na němž je odvolací řízení ve správním řádu založeno. **Zrušení rozhodnutí by mělo představovat krajní prostředek, jen když nelze jinak**, např. když rozhodnutí nelze přezkoumat pro jeho nesrozumitelnost, ze spisového materiálu jsou zřejmé takové nedostatky při zjišťování stavu věci, jež by vedly k rozsáhlému dokazování před odvolacím správním orgánem, prvostupňové řízení vedla podjatá oprávněná úřední osoba, nebo když změně rozhodnutí brání zákonné důvody (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 502 - 512). Další důležitý argument pro upřednostnění změny napadeného rozhodnutí před jeho zrušením představuje zásada ekonomie řízení zakotvená v § 6 odst. 2 správního řádu, podle níž správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podle některých autorů by proto zrušení rozhodnutí pouze z formálních důvodů při existenci dostatečného množství podkladů pro změnu rozhodnutí v odvolacím řízení mohlo být dokonce hodnoceno jako nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup zakládající odpovědnost státu za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci (např. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 770 - 775).“ (zdůraznění bylo přidáno soudem)
58. V tomto směru tedy nelze konstatovat jakékoliv pochybení žalovaného naznačované žalobcem v žalobě, naopak i s ohledem na žalobcem rovněž vytýkanou délku správního řízení je třeba podpořit takový procesní postup, jenž ve výsledku vedl k urychlení řízení a v němž nedošlo opět ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání katastrálnímu úřadu.
59. Vzhledem ke konstatované přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí následně soud přistoupil k vypořádání dalších žalobních bodů, týkajících se již merita projednávané věci.
60. Z § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona vyplývá, že „(n)a písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru“.

61. Podle § 36 odst. 4 katastrálního zákona platí, že sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci.
62. Jak stanoví § 51 katastrálního zákona, „(ú)daje katastru, a to parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území, jsou závazné pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru.“
63. Z ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, jenž předcházel současné právní úpravě katastrálního zákona, se podávalo, že „(o)d účinnosti tohoto zákona se operát evidence nemovitostí považuje za katastrální operát.“
64. Soud připomíná, že podle ustálené judikatury institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin; není tedy prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem, a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky, a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů, kupř. tedy vlastnického práva (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15, publ. v Sb. NSS pod č. 403/2004, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, čj. 9 As 86/2016 - 40).
65. V úzké vazbě na projednávanou věc v rozsudku ze dne 4. 5. 2018, čj. 8 As 176/2017 -39 Nejvyšší správní soud uzavřel ohledně účelu a aplikovatelnosti institutu opravy chyb katastrálního operátu, „...že za situace, kdy je vlastníky sousedních parcel zpochybňován průběh hranice mezi parcelami, je vyloučen postup podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Jestliže nedojde k dohodě mezi hraničními sousedy, na řadu přichází jiné prostředky obrany, např. řízení před soudem rozhodujícím občanskoprávní spory. **Vznikne-li totiž spor o to, kudy probíhá hranice sousedících pozemků, není jistý ani rozsah vlastnického práva; k jeho posouzení nemají zeměměřičské a katastrální orgány pravomoc, a tudíž o těchto otázkách nejsou povolány autoritativně rozhodovat ani soudy v řízeních přezkoumávajících postupy těchto orgánů v řízení dle soudního řádu správního.**“ (zdůrazněno soudem)
66. Jak vyplývá z judikatury správních soudů k povaze institutu opravy chyb katastru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2018, čj. 8 As 176/2017-39), „(k) opravě chyby v katastru podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona tak může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, pokud byla hranice mezi pozemky zakreslena v katastru v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovými listinami, které má k dispozici, a zároveň vlastníci hraničních pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti je neměnili; jinými slovy mezi vlastníky sousedících pozemků neexistuje spor o geometrické a polohové určení hranice. O omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Tento omyl musí být zřejmý ve vztahu ke všem dotčeným subjektům, tj. vlastníkům sousedících pozemků. **Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem.** Vedle toho pouhý nesoulad mezi hranicí v katastru evidovanou a v terénu skutečně užívanou není důvodem pro opravu údajů zapsaných v katastru (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 1. 2011, čj. 8 As 24/2010-112, ze dne 13. 4. 2017, čj. 10 As 307/2016-38)“ (zdůrazněno soudem). Konstantně také Nejvyšší správní soud rozhoduje v návaznosti na rozhodovací

praxi k právní úpravě předcházející právní úpravu katastrálního zákona (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2013, čj. 7 As 131/2012-32, publ. pod 2902/2013 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 209/2017-43) tak, že „(ř)ízení o opravě chyb v katastrálním operátu (§ 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky) [pozn. soudu: § 36 odst. 1 současného katastrálního zákona] slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Katastrální úřad tak posuzuje toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici.“

67. S ohledem na citované judikaturní závěry k problematice posuzování chyby v důsledku zřejmého omylu má soud za užitečné, aby pro zjednodušení a jednoznačnou identifikaci předmětu řízení odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se na str. 9, resp. na str. 15 - 18 a 29 uvádí, že důvodem opravy chyby bylo to, že katastrální úřad v návaznosti na podnět žalobce zjistil, že chybně evidované parcely byly identifikovány v geometrickém plánu č. 305 - 12/1992 vyhotoveném pro vyznačení změn vyplývajících z kupní smlouvy č. V1-4480/1993, jejíž byl tento geometrický plán nedílnou přílohou spolu se specifikací prodávaných dílů pozemků parc. č. x, x, x, x a x. Všechny takto prodané parcely byly sice následně položkou výkazu změn č. 24/94 zapsány na LV č. x s vlastnickým právem pro nabyvatele XY a.s., avšak do části D LV č. x nebyl chybně zapsán odkaz na položku výkazu změn č. 24/94. Při následné digitalizaci ručně vedených listů vlastnictví pak došlo v důsledku chybějícího odkazu na položku výkazu změn č. 24/94 ke zřejmému omylu spočívajícímu v nesprávném zápisu chybně evidovaných parcel na elektronický LV č. x. Evidence chybně evidovaných parcel na LV č. x byla tedy v zásadě reziduálním pochybením katastrálního úřadu, neboť tyto parcely ve skutečnosti již neexistovaly, protože byly beze zbytku prodány kupní smlouvou č. V1-4480/1993, a to po prověření geometrického a polohového určení celých původních chybně identifikovaných parcel ze strany katastrálního úřadu.
68. Ověřením správního spisu se soud dobral shodného závěru o chybě způsobené zřejmým omylem katastrálního úřadu, v jehož důsledku byly chybně evidované parcely nesprávně vedeny na elektronizovaném LV č. x pro katastrální území x, ačkoliv již byly zcizeny kupní smlouvou č. V1 - 4480/1993. Jednalo se tedy v skutku jen o evidenční chybu katastru nemovitostí způsobenou zanedbáním zápisu odkazu na výkaz změn č. 24/94 odpovídajícího tomuto převodu chybně evidovaných parcel.
69. Má-li se v návaznosti na shora uvedený skutkový závěr soud vyjádřit k souboru žalobních námitek vznesených žalobcem ve **druhém žalobním bodě**, pak se zásadně ztotožnil s jejich vypořádáním tak, jak jej provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v jehož odůvodnění se všem těmto námitkám dopodrobna, důkladně a poctivě věnoval. Principiálně se totiž svým původem jedná o odvolací námitky, které po jejich vypořádání v odvolacím řízení v rámci napadeného rozhodnutí žalobce znovu uplatnil v rámci podané žaloby v projednávané věci, aniž by ovšem adekvátně reagoval na vypořádací argumentaci žalovaného užitou v napadeném rozhodnutí.
70. Žalobce namítal, že pozemky pozemkového katastru parc. č. x a x sousedící s chybně evidovanými parcelami měly společný původ s pozemkem parc. č. x, když došlo k rozdělení naposledy zmíněného pozemku v roce 1940 podle položky výkazu změn č. 59/40 a nesprávnému určení jeho výměry provedeného pouze výpočtem, nikoliv měřením

v terénu, a že při následné kontrole výměr pozemků tedy bylo nutné, aby žalovaný při výpočtu výměr bral v potaz i výměry obou žalobcem zmiňovaných oddělených pozemků, když pozemek parc. č. x byl následně zahrnut v rámci THM do přečíslovaného pozemku parc. č. x a co do polohy, tvaru a výměry změněn, v důsledku čehož by žalovaný v tomto pozemku našel i část pozemku parc. č. x pozemkového katastru. Soud nad rámec vypořádání těchto námitek provedeného žalovaným v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že z výše citované právní úpravy § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, jenž předcházel současné právní úpravě katastrálního zákona, vyplývalo, že se za katastrální operát ode dne účinnosti tohoto zákona považuje dosavadní operát evidence nemovitostí. Právě z této závazné podoby katastrálního operátu jako celku, a nikoliv z jednotlivých časových sekvencí jeho stavu uváděných selektivně žalobcem, zejména v době předcházející provedení THM v letech 1965 – 1967, včetně situace za doby účinnosti právní úpravy pozemkového katastru (tedy v žalobcem odkazovaném roce 1940), spočívající na intabulačním principu, tedy žalovaný v projednávané věci správně vycházel. Žalovaný rovněž nepochybil, jestliže nepřistoupil na nepřipustně revizní a v zásadě věcně irelevantní námitky žalobce, které se víceméně spekulativně nořily do historie vedení pozemkového katastru, a to bez současného zohlednění pozdějších závazných změn operátu a bez konkrétního dopadu do samotného, svým rozsahem podstatně užšího posouzení provedené opravy chyby ze strany katastrálního úřadu, potažmo žalobcem vyjádřeného nesouhlasu s takto provedenou opravou chyby katastru.

71. Soud zároveň zdůrazňuje, že správním orgánům na úseku správy katastru nemovitostí, a potažmo ani soudu ve správním soudnictví nepřísluší podrobně zkoumat žalobcem rozváděné, či jen naznačované právní a skutkové okolnosti případu, stejně jako průběh hranic jednotlivých pozemků, protože za takových okolností nelze v rámci § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona opravovat chybné údaje katastru, resp. je přezkoumávat, a věc tak přísluší do rozhodování soudů v občanskoprávních věcech. Tomuto závěru konstantně přisvědčuje také Nejvyšší správní soud, jenž v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 134, konstatoval, že „...obnova katastrálního operátu novým mapováním nemůže být již z podstaty věrnou kopií operátu, který má nahradit, což plyne z § 3 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, protože orgány geodézie měly při obnově operátu evidence nemovitostí postupovat v souladu se skutečným stavem. To ale nijak neřeší otázku změny hranice po uplynutí téměř dvaceti let od obnovy: pokud vlastníci dotčených pozemků (resp. jeden z nich) se změnou hranice v katastrální mapě v současné době nesouhlasí (nejde tedy i z jejich úhlu pohledu o zřejmý omyl), **nelze předmětnou hranici ... měnit za použití § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona** (nyní § 36 odst. 1 katastrálního zákona, pozn. soudu), **byť by i bylo možné před katastrálním úřadem věrohodně prokázat, že hranice byla na základě proběhlých obnov katastrálního operátu zakreslena nesprávně.** Žalovaný také tvrdí, že zjištění, zda se jedná o zřejmý omyl, závisí na posouzení všech náležitostí postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově operátu novým mapováním, což soud neučinil. Předně je vhodné poznamenat, že zjištění skutkového stavu leží primárně na žalovaném jako na správním orgánu, nikoliv na soudu. **Nicméně v situaci, kdy je předmětná hranice sporná, je jakékoliv prověřování postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově nadbytečné, neboť ani katastrální úřad (žalovaný), ani správní soud nemohou o průběhu hranic rozhodnout.** Krajský soud proto nepochybil, když se postupem zeměměřických a katastrálních orgánů nezabýval a

naopak správně dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, neboť opravou chyby v katastru nemovitostí nelze měnit vlastnické vztahy.“ (zdůrazněno soudem)

72. Soud dále k žalobní námitce, v níž žalobce bez dalšího rozporoval údajné nesprávné určení výměry pozemku odlišného od chybně evidovaných parcel, opět jen nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje k související problematice nezávaznosti údajů o výměře parcel tak, jak o ní opakovaně hovořil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na adekvátní vyjádření právní doktríny (srov. např. Barešová, E. a kol.: Katastrální zákon. Komentář, Wolters Kluwer, Praha 2015, partie k ustanovení § 51 katastrálního zákona): „Např. výměra parcely není závazným údajem katastru, i když lidé často význam výměry parcely přeceňují. **Výměra parcely je údajem, který je odvozen z geometrického určení nemovitosti. Je závislá na způsobu měření a způsobu výpočtu výměry v určitých mezích přesnosti, může být považována jen za údaj odvozený z geometrického určení nemovitosti a není závazným údajem katastru.** Výměra je vymezena v pojmech v § 2 písm. g) katastrálního zákona jako vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách; velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry; výměra parcely je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna, přičemž jejím zpřesněním nejsou dotčena práva k pozemku. Rovněž není závazným údajem ani polohové určení nemovitosti.“ (důraz přidán soudem). Tudíž ani tuto subnámitku žalobce soud nehodnotí jako důvodnou, když za závazné údaje katastru nemovitostí je třeba brát namísto žalobcem neustále zdůrazňované rozdílné výměry parcel především samotné geometrické určení parcel, z něhož je výměra za použití různých metod, a také s různým výsledkem podle jejich přesnosti, odvozována. Sám žalovaný pak ostatně na tuto skutečnost obsírně upozorňoval (a to zejména na str. 15 nebo str. 35 odůvodnění napadeného rozhodnutí), když upozadil otázku posuzování výměr a namísto toho přikročil k prověřování geometrického určení chybně evidovaných parcel jakožto závazných údajů katastru nemovitostí ve smyslu § 51 katastrálního zákona.
73. V rámci téhož žalobního bodu žalobce namítal, že žalovaný rovněž odmítl v rámci projednávané věci vzít v potaz „možné přesuny ve výměrách ploch“ mezi pozemkem parc. č. x pozemkového katastru a pozemkem sousední cesty parc. č. x pozemkového katastru, a to pro jejich společný původ a společnou hranici. Pozemek sousední cesty byl totiž podle žalobce výměrou zmenšen oproti současnému pozemku parc. č. x z 367 m² na 333 m². Tímto postupem mohl žalovaný podle žalobce objasnit plochu dohledávanou u pozemku parc. č. x pozemkového katastru. Žalobce pak další žalobní námitkou obdobné povahy napadl vznik údajně „nadbytečného pozemku“ parc. č. x, který katastrální úřad nesprávně vedl ve prospěch vlastníka - Státní statek hl. města Prahy, ačkoliv mu nenáležel, a dále konstatoval, že pozemek parc. č. x byl chybně určen co do své polohy. Soud s odkazem na právě uvedené závěry i v případě této skupiny žalobních námitek uzavírá, že také ony byly žalobcem jednak komponovány v zásadě opět jen ve spekulativní rovině, když hovořily jen o „možných“ přesunech ve výměrách ploch, případně o „nadbytečných pozemcích“, a jednak se znovu opíraly toliko o ničím nedokládané dohledávání výměr v jiných pozemcích a rozporování polohy pozemků, u nichž nebyl navíc dán jakýkoli relevantní poměr k předmětu řízení v projednávané věci. Ani v těchto případech by podle přesvědčení soudu, vycházejícího ze shora citovaných judikатурních východisek, správní orgány na úseku správy katastru nemovitostí a návazně ani správní soud nemohly v rámci § 36 odst. 1 katastrálního zákona rozhodovat o takto žalobcem rozporovaných závěrech, neboť se již

jedná o okolnosti, které se vymykají podřazení pod opravu chyby katastru nemovitostí, s níž žalobce vyjádřil nesouhlas, a to za situace, kdy jsou žalobcem zásadně zpochybňovány průběhy hranic dotčených pozemků, ba dokonce jejich poloha a vlastnictví.

74. Další, rovněž opakovanou odvolací subnámitkou se žalobce ohradil proti tomu, že zatímco na LV č. x vedeném pro vlastníka paní B. V. provedl katastrální úřad změnou č. 202/1998 odpočet zbývající plochy po prodeji u pozemků parc. č. x pozemkového katastru a parc. č. x pozemkového katastru, na LV č. x tak u chybně evidovaných parcel neučinil, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč v důsledku tohoto postupu zacházel nerovně s různými vlastníky pozemků. Soud ve vztahu k této subnámitce ověřil, že žalovaným byla vypořádána na str. 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný fakticky konstatoval mimoběžnost této námítky, protože se týkala pozemků, jež nebyly předmětem řízení v projednávané věci, nicméně současně vybídl žalobce k případné iniciaci podnětu k opravě chyby v katastrálním operátu rovněž ve vztahu k pozemkům vlastněným paní B. V. S tímto vypořádáním se zdejší soud v zásadě ztotožnil, neboť se zřetelem k předmětu řízení o vyjádřeném nesouhlasu žalobce s provedením opravy chyby v katastru není ani soudu zjevná souvislost s případem pozemků evidovaných ve prospěch osoby, která ani nebyla účastníkem řízení v projednávané věci, byť by si dokázal představit argumentačně propracovanější reakci na tuto původní odvolací námitku. Soud nad rámec žalovaným podaného vypořádání zdůrazňuje, že pakliže žalobce svou námitkou cílil na nedůvodnou nerovnost (diskriminaci) v postupu správních orgánů v projednávané věci k jeho osobě, nestačilo námitkami toliko blanketově a bez dalších podrobností a důkazů z nerovného postupu správní orgány osočovat, nýbrž bylo zapotřebí tvrzené skutečnosti ohledně takového postupu rovněž prokazovat, resp. alespoň konkretizovat, v čem takovou nerovnost kromě odlišného výsledku žalobce spatřoval. Rozdílnost výsledků správních činností včetně správního rozhodování totiž není dána jen tím, že by vždy nutně byli někteří účastníci protiprávně diskriminováni, ale takovou rozdílnost v první řadě a především zakládají odlišné okolnosti správními orgány řešených případů, což nebylo vyloučeno rovněž v případě blíže nespecifikovaného rozhodování o pozemcích paní B. V.
75. Poslední ze žalobních námitek druhého žalobního bodu žalobce brojil proti tomu, že správní orgány v projednávané věci nesprávně provedly transformaci mapy pozemkového katastru do současné katastrální mapy, protože „protokolárně“ neuvedly užitý exemplář mapy pozemkového katastru a použily nevhodný výběr identických bodů ze dvou spojených mapových listů a bez zobrazení celého pozemku parc. č. x pozemkového katastru a parc. č. x pozemkového katastru. Soud ani zde nepřehlédl, že se žalovaný již k této původně odvolací námitce v napadeném rozhodnutí relevantně, a dokonce opakovaně, vyjádřil (srov. str. 23 a str. 34 napadeného rozhodnutí) tak, že žalobci velmi instruktivně a s odkazem na vnitřní předpis Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 25. 6. 2004 vysvětlil postup pro transformaci jednotlivých mapových listů na rohy mapových listů a rámové značky včetně provedení pohledové kontroly návaznosti kresby. V projednávaném případě správní orgány zjistily, že posun kresby mapových listů č. 2 a 4 mapy pozemkového katastru nepřekračoval mezní chybu zobrazení činící pro předmětnou mapu 1,3 metru. K žalobcem napadanému výběru identických bodů se žalovaný vyjádřil tak, že žádný předpis nestanoví, že by při transformaci souvislého rastrového obrazu na identické body bylo nutné brát všechny tyto identické body ze stejného mapového listu. Soud k tomuto erudovanému a náležitě

reaktivnímu vypořádání dodává, že ani z formulace této žalobní námitky neseznal, na základě čeho žalobce vlastně vyvozoval, že pro transformaci souvislého rastrového obrazu nebyly použity vhodně vybrané identické body, a proč a jakou hrálo roli chybějící zobrazení pozemků, kterých se řízení v projednávané věci vůbec netýkalo. Co se týče požadavku žalobce na „protokolární“ uvedení užitého exempláře mapy pozemkového katastru není soudu jasné, o co žalobce takový požadavek opíral, a samotnou subnámitku tak považuje jen za účelově komponovanou. Soud se zřetelem k právě uvedenému nemá důvod se od tohoto vypořádání žalovaným v rámci napadeného rozhodnutí jakkoliv odchýlovat, neboť předmětnou žalobní námitku žalobce považuje v zásadě jen za účelově vznesenou, postrádající dostatečnou argumentační základnu pro následné vypořádání soudem.

76. Soud následně přistoupil k vypořádání námitky obsažené ve **třetím žalobním bodě**, v níž se žalobce ohradil proti tomu, že žalovaný, ač v napadeném rozhodnutí uznal, že geometrický plán č. 305-12/92 nesprávně hodnotil hranice obnovovaných pozemků včetně chybně evidovaných parcel, nijak tato pochybení dále neřešil a jednoznačným způsobem se nevyslovil k chybné identifikaci pozemků v tomto geometrickém plánu.
77. I v tomto případě soud po přezkoumání správního spisu a se zohledněním výše uváděných závěrů judikatury praxe správních soudů dospěl k závěru, že ani tento žalobní bod není důvodný, neboť sám především trpí zjevnou nekonkrétností žalobcem deklarované nesprávnosti hodnocení hranic obnovovaných pozemků ve vztahu ke geometrickému plánu. Soud nicméně i ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu v obecné rovině zdůrazňuje zásadní nepřipustnost řešení této námitky v rámci institutu opravy chyby katastrálního operátu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona.
78. Soud ovšem nedává za pravdu žalobci ani v oné žalobní subnámitce, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyslovil k chybné identifikaci pozemků. Žalovaný tak učinil zejména na str. 29 – 30 napadeného rozhodnutí. Právě zde k předmětnému geometrickému plánu především konstatoval chybnost určení zhotovitelem specifikovaných hranic chybně evidovaných parcel s ohledem na výsledky THM, které zhotovitel geometrického plánu nevzal v potaz. Soud v této souvislosti upozorňuje rovněž na relevantní vyjádření žalovaného obsažené na str. 36 napadeného rozhodnutí, z něhož je více než zjevné, že si žalovaný byl této nesprávnosti některých hranic chybně evidovaných parcel vědom, a právě proto v napadeném rozhodnutí při srovnávání geometrického určení chybně evidovaných parcel pracoval toliko se správně vyšetřenými hranicemi těchto parcel, které byly určeny v důsledku THM po vyhlášení platnosti obnoveného operátu, čili od nesprávně stanovených hranic geometrickým plánem č. 305-12/92 pro toto pochybení odhlédl. Dle zjištění soudu tak žalovaný postupoval správně, když následně provedl soutisk rastrových obrazů obou srovnávaných katastrálních map, tedy mapy pozemkového katastru a katastrální mapy. Soud tak došel k závěru, že žalovaný se s předmětným pochybením při vyhotovení geometrického plánu č. 305-12/92 náležitě vypořádal, když respektoval geometrické určení pozemků v polohách a hranicích tak, jak vycházelo z platného katastrálního operátu, a nikoliv z dílčího geometrického plánu vytvořeného pro účely zcizení chybně evidovaných parcel.

79. Soud tedy ani v tomto případě nemohl přisvědčit žalobní argumentaci žalobce, kterou pro shora uváděné důvody považuje za zcela nedůvodnou, argumentačně nevyzrálou a žalobcem účelově podanou.
80. V další žalobní námitce obsažené ve **čtvrtém žalobním bodu**, žalobce obdobně jako ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal „*právoplatnost záznamů komise místního šetření č. 30 v roce 1965*“ a závaznost podpisu paní E. B. v protokolu této komise. Žalobce při této příležitosti poukázal na nezákonnost slučování pozemků různých vlastníků i jiných změn vlastnictví i na to, že podpis paní E. B. potvrzoval toliko její kontakt s komisí, nikoliv její vyjádření souhlasné vůle. Žalovaným uváděná právní úprava totiž dle žalobce pro provádění THM nevyžadovala od vlastníků stanoviska k výsledkům místních šetření, a to až do vydání oborového předpisu k THM z roku 1968. V rámci pouhé čtvrt hodiny se komise pro místní šetření ani nemohla náležitě pozemky E. B. a A. B. zabývat, natož ohledat celé hranice pozemků v terénu. Ze všech těchto důvodů tak žalovaný podle žalobce nepravdivě a zavádějícím způsobem vyhodnotil podpis paní E. B. na protokolu komise.
81. Soud v reakci na tento žalobní bod považuje za užitečné v souladu se shora představenou rozhodovací praxí správních soudů opětovně zdůraznit zdrženlivost jak správních orgánů rozhodujících v projednávané věci, tak správních soudů provádějících následný soudní přezkum správních rozhodnutí, a to právě se zřetelem na povahu žalobních námitek, které žalobce v tomto žalobním bodě konstruoval. Je-li cílem žalobce zpochybnit historický způsob provádění obnovy operátu evidence nemovitostí v důsledku prováděného THM v letech 1965 – 1967 pro katastrální území x, který byl, jak v napadeném rozhodnutí řádně vyhodnotil žalovaný s rozsáhlým odkazováním na tehdy platnou a účinnou právní úpravu, činěn po právu, nezbyvá soudu, nežli žalobce s jeho nároky opírajícími se o zpochybňování významu a „právoplatnosti“ podpisu paní E. B. (jeho předka) a o skutkové a právní hodnocení žalobcem nastolovaných otázek průběhu jednání komise č. 30 o místním šetření, odkázat na občanskoprávní řízení, ve kterém může žalobce svá tvrzení o odlišném vlastnictví pozemků či jejich částí, resp. o průběhu hranic mezi jednotlivými parcelami za současného unesení důkazního břemene pro tato tvrzení uplatnit. Žalobcem namítané skutečnosti mají dle hodnocení soudu mimoběžný charakter k předmětu řízení v projednávané věci, neboť oprava chyby katastrálního operátu ze strany katastrálního úřadu spočívala pouze v tom, že v důsledku zřejmého omylu zaměstnance katastrálního úřadu došlo nedopatřením k digitalizaci předtím neúplně ručně vedeného listu vlastnictví č. x, v němž nebyl učiněn náležitý odkaz zobrazující zcizení pozemkových parcel na tomto listu vlastnictví původně vedených na základě výkazu změn č. 139/73. Soud tudíž neshledal, že by se katastrální úřad, potažmo žalovaný, dopustil jakéhokoliv excesu z aplikace institutu opravy chyby katastru ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, když se takový postup obešel bez podrobného skutkového a právního zkoumání projednávané věci, jak vyžaduje např. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2018, čj. 8 As 176/2017-39.
82. Pakliže tedy žalobce namítal, že jednotlivé historické dílčí kroky v rámci vedení operátu nebyly provedeny po právu, že místní šetření chybně evidovaných parcel v rámci THM bylo příliš krátké na to, než aby byly náležitě prozkoumány hranice pozemků v terénu, že podpis paní E. B. na protokolu o místním šetření provedeném v souvislosti s pozemkovými změnami neměl charakter vyjádření jejího stanoviska, resp. souhlasu

s prováděnými změnami, soud shledal, že k takovým námitkám není příslušný se v projednávané věci vyjadřovat, byť tak žalovaný do určité míry, a to zásadně v informační prospěch žalobce, v napadeném rozhodnutí učinil, a svým právním názorem jej na aplikaci tehdejších právních předpisů ve vztahu k obdobně znějící odvolací námitce nasměroval. Soud však tuto argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí vnímá spíše jen jako vstřícný krok správního orgánu, jenž v souladu s § 4 odst. 1 správního řádu vyšel žalobci vstříc, a naplnil tak zásadu pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti, nežli jako relevantní argumentaci, která by mohla čelit protiargumentaci ze strany žalobce v následném soudním přezkumu v rámci správního soudnictví.

83. Ze všech uvedených důvodů soud uzavřel, že ani tento námitkový okruh žalobce není možno shledat důvodným.
84. Rovněž k poslední žalobní námitce obsažené v **pátém žalobním bodě**, v níž se žalobce nesouhlasně vyjádřil ke způsobu výpočtu „*směrodatných odchylek*“ ve výměrách ploch chybně evidovaných parcel, když katastrální úřad, potažmo žalovaný, podle jeho názoru neprovedli tyto výpočty z rozdílu mezi výměrami zapsanými na LV č. x a výměrami ploch prodaných kupní smlouvou č. V1-4480/93, soud rovněž předesílá, že razanci žalobní argumentace výrazně oslabuje právě opakované použití odvolací námitky žalobcem v žalobě (srov. vypořádání odvolací námitky pod č. 10. na str. 23 napadeného rozhodnutí), aniž by však žalobce přicházel s takovými argumenty, které by přesvědčivě kontrovaly vypořádání prakticky totožné odvolací námitky v napadeném rozhodnutí. Žalobní argumentace založená na jiné představě o způsobu opravy případné chyby v operátu katastru nemovitostí nedává soudu prostor k rozvinutí kvalitnější argumentace nad rámec toho, co již primárně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v němž svůj postup pro stanovení přípustných mezních (čili slovy žalobce „*směrodatných*“) odchylek ve výměrách srovnávaných parcel řádně odůvodnil.
85. Soud se tak ztotožnil s postupem, který žalovaný zvolil pro srovnání druhotně vypočtených ploch srovnávaných skupin parcel před obnovou operátu a po něm v souladu se zněním přílohy č. 14 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě osvětlil, které výměry parcel bral při výpočtu odchylky srovnávaných výměr v potaz. Na jedné straně srovnal skupinu celých původních parcel pozemkového katastru parc. č. x, x, x a st. x o celkové ploše 11 447 m² a na straně druhé skupinu parcel katastru nemovitostí, které z původních parcel pozemkového katastru vznikly (čili parcel parc. č. x, x, x, x, x, x, x a x), po započtení oněch kupní smlouvou č. V1-4480/1993 prodaných dílů parcel katastru nemovitostí parc. č. x, x, x, x a x, o celkové ploše 11 210 m². Zjištěný rozdíl - (minus) 237 m² přitom nedosáhl hodnoty mezní odchylky vypočtené způsobem podle bodu 14.11 přílohy č. 14 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, tedy ve výši ± 468 m². Na popsaném postupu soud neshledal žádných nedostatků, když katastrální úřad, potažmo žalovaný, komparoval evidentně jednoznačně geometricky určitelné plochy se zohledněním chybně evidovaných parcel, které byly prodány výše zmiňovanou kupní smlouvou. Nedopustil se přitom žádné nelogičnosti výpočtu, přičemž soudu není zřejmé, z jakého důvodu měly správní orgány v projednávané věci postupovat jinak, jak navrhoval žalobce, a proč by měly být výsledky tohoto odchylkového výpočtu zavádějící. Jestliže žalobce v této souvislosti argumentoval tím, že u „*pozemků předmětných i s nimi sousedících jsou zcela prokazatelné nedovolené změny jejich polohy, jejich tvarů...*“, pak

právě postup správních orgánů v projednávané věci tato rizika nesprávné identifikace maximálně eliminoval, když srovnával celé skupiny geometricky totožně určitelných parcel bez ohledu na jejich pozdější změny (vnitřních) hranic, resp. jejich tvrzeně posouvané geometrické polohy, a nikoliv toliko srovnáním žalobcem zpochybňovaných výměr chybně evidovaných parcel.

86. Soud se proto nepřiklonil ani k této poslední žalobní námitce, v níž žalobce s absencí nosných argumentů, jakož i vlastního předkládání konkrétních důvodů osvědčujících nesprávnost postupu žalovaného toliko polemizoval s provedeným výpočtem mezních odchylek bez relevantního zpochybnění jeho správnosti. Polemické podání tohoto žalobního bodu tedy předurčilo jeho nedůvodnost.
87. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
88. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
89. Výrok III. má oporu v § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí případně vznikly náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu